

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 796/24
25.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Бисерка Марковић, адвокат из Београда, Улица Љубе Стојановића број 38/5, против тужених Акционарско друштво за осигурање “Generali osiguranje Srbija”, Београд, Улица Владимира Поповића број 8 и Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, Косовска улица број 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 3319/21 од 02.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 3319/21 од 02.10.2023. године у ставовима првом, другом, четвртном, петом и седмом изреке.

ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 3319/21 од 02.10.2023. године у ставу шестом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 3319/21 од 02.10.2023. године у делу става трећег изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени Акционарско друштво за осигурање “Generali osiguranje Srbija” и Република Србија, Министарство унутрашњих послова да тужиоцу АА на име накнаде нематеријалне штете исплате, поред износа досуђених ставом другим изреке, још и следеће износе:

- на име претрпљених физичких болова износ од још 74.000,00 динара;
- на име претрпљених душевних болова због умањења општеживотне активности износ од још 180.000,00 динара;
- на име душевних болова услед наружености износ од још 162.000,00 динара;
- на име претрпљеног страха износ од још 197.500,00 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, почев од дана 02.10.2023. године до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде, под претњом извршења,

док се преко досуђених, а за износ од још 1.140.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, за износ од још 1.670.000,00 динара на име душевних

болова због умањења општеживотне активности, за износ од још 1.216.000,00 динара за претрпљене душевне болове због трајне наружености и за износ од 930.500,00 динара за претрпљени страх са траженом каматом у висини законске затезне камате на сваки појединачни износ од дана 02.10.2023. године до коначне исплате, захтев тужиоца **КАО НЕОСНОВАН ОДБИЈА.**

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу солидарно надокнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 15 дана од пријема пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе као у поднеску од дана 22.05.2023. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па су обавезани тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде штете исплате и то: за претрпљене физичке болове износ од 286.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности износ од 450.000,00 динара, за душевне болове због трајне наружености износ од 122.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 122.000,00 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ почев од дана 02.10.2023. године, као дана доношења пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно на име накнаде штете исплате: за претрпљене физичке болове износ од 1.214.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности износ од 1.850.000,00 динара, за душевне болове због трајне наружености износ од 1.378.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 1.128.000,00 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од дана доношења пресуде до коначне исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па су обавезани тужени да му солидарно на име накнаде материјалне штете за трошкове лечења исплате износ од: 234.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.02.2007. године до коначне исплате, 32.300,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.06.2007. године до коначне исплате, 13.300,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.01.2007. године до коначне исплате и износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом, почев од 01.11.2006. године до коначне исплате. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па су обавезани тужени да му солидарно на име доспеле накнаде за изгубљене месечне зараде за период почев од 01.10.2006. године до 31.01.2023. године, по основу рада на сакупљању секундарних сировина у укупном износу главнице, исплате износ од 9.859.360,47 динара са законском затезном каматом, почев од 01.03.2023. године и на име доспеле законске затезне камате на износ главног дуга, почев од 30.11.2006. године, па до 28.02.2023. године у укупном износу од 8.058.068,46 динара до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно на име накнаде за изгубљену зараду по основу рада на сакупљању секундарних сировина у капитализираном износу на дан 01.03.2023. године у износу од 2.064.059,27 динара, исплате са законском затезном каматом, почев од 01.03.2023. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом седмим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу

солидарно на име трошкова парничног поступка исплате износ од 2.812.875,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење, па до исплате у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавиле све странке и то тужени побијајући је, из свих законских разлога у ставовима првом, другом, четвртом, петом и седмом изреке, а тужилац такође из свих законских разлога, у ставовима трећем и шестом изреке.

Тужилац је благовремено одговорио на жалбу тужених. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили сви жалиоци.

Испитујући правилност ожалбене пресуде на основу члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), Апелациони суд је оценио да су жалбе тужених неосноване, а жалба тужиоца делимично основана.

Правилно је првостепени суд донео решење о преиначењу тужбе по висини правилном применом одредбе чл. 199 ЗПП-а те је за своју одлуку дао јасне разлоге које прихвата и овај суд као другостепени.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд, пази по службеној дужности, па је изрека првостепене пресуде јасна, разумљива и не противречи сама себи ни разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи из жалбе тужених којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 11.09.2006. године дошло је до саобраћајне несреће у Карађорђевој улици, испод Бранковог моста, којом приликом је на тужиоца, као пешака, налетело возило “Пежо 307”, рег.ознаке ... у власништву тужене Републике Србије, а возило је полисом осигурања бр.... било осигурано код туженог “Generali osiguranja”. Том приликом тужилац је задобио тешке телесне повреде у виду прелома врата десне бутњаче, огуљотину у чеоном пределу поглавине са десне стране и нагњечину у пределу тела. Поводом наведеног критичног догађаја учесник у незгоди, возач који је управљао моторним возилом у власништву тужене Републике Србије, оглашен је кривим за извршење кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 3 у вези са чланом 289 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика, правноснажном пресудом првог основног суда у Београду К 15643/2010. До незгоде је дошло искључивом кривицом возача моторног возила, због тога што је као учесник у саобраћају на путевима поступио противно одредби члана 30 став 1 и члана 40 став 1 ЗОБС на путевима и тако угрозио јавни саобраћај да је довео у опасност тело људи, свестан да таквим његовим чињењем може учинити забрањено дело, али је олако држао да до њега неће доћи, односно да ће га спречити, при чему је могао да схвати значај свог дела и управља својим поступцима,

на тај начин што је под упаљеним ротирајућим плавим светлом управљао путничким возилом марке “Пежо”, модел “307”, рег.ознака ..., власништво МУП РС, креућићи се ул.Карађорђевог из правца Калемегдана према Савској улици, којом приликом је обезбеђивао транспорт новца и то тако што за кретање возила није користио саобраћајну траку намењену за саобраћај врсте возила којим је управљао, већ се кретао трамвајском баштицом, предвиђеном за кретање трамваја из његовог смера, да би доласком до испод Бранковог моста, услед заустављеног трамваја на станици, возилом прешао у леву страну трамвајске баштице, намењену за кретање трамваја из супротног смера, када није обратио пажњу на пешака који се налазио на коловозу, овде тужиоца АА, који је изашао из трамваја испод Бранковог места, прошао иза задњег дела трамваја и стао између шина, када је дошло до контакта предње десне стране возила и тела оштећеног, услед ког судара је овде тужилац био одбачен на коловоз и приликом чега је задобио тешке телесне повреде у виду прелома врата десне бутњаче, огуљотину у чеоном пределу поглавине са десне стране и нагњечину у пределу тела. На основу налаза и мишљења судских вештака Медицинског факултета од 17.12.2018. године, који је појашњен 21.06.2019. године првостепени суд је утврдио да је повреда у виду нагњечене коже у десном чеоном пределу, у време наношења, сама за себе представљала лаку телесну повреду, а да је прелом десне бутне кости са оштећењем гране исхијалдичног живца, у време наношења представљао тешку телесну повреду, те да обе повреде, збирно процењено, представљају тешку телесну повреду, да се лечење прелома десне бутне кости може сматрати завршеним, када је након рехабилитационог третмана постигнуто стање које се више није могло побољшати, а РТГ снимањем констатовано је да је прелом зарастао дана 13.08.2007. године. Као последица наведених повреда тужилац је трпео болове јаког интензитета од тренутка повређивања дана 11. септембра 2006. године (око 12,25 часова), па током дијагностике и опсервације у Ургентном центру (до 19,00 часова), а затим током пријема у Ортопедску болницу “Бањица” и примене лекова против болова у вечерњим сатима истог дана. Првих 10 дана, током срastaња прелома, тужилац је трпео сталне болове средњег интензитета, који су услед дејства лекова против болова прелазили у болове слабог интензитета, а следећих 20 дана у болове слабог интензитета, које је осећао при покретима у кревету, вертикализацији и слично, те су прешли у болове средњег интензитета до 12.10.2006. године, да би потом током рехабилитације (која је почела 12.10.2006. године, а завршена са мањим паузама 28.06.2007. године), осећао болове средњег интензитета, који повремено током физикалних терапија, могу имати карактер краткотрајних болова средњег интензитета. Као последица повређивања дошло је до скраћења десне ноге тужиоца након повреде од 2,5 цм и поремећеног хода (комбијанције гегајућег и “петловог”) и наступиле су последице по општу статистику, тако да је болове слабог интензитета тужилац трајно трпео приликом дужег хода, стајања и промене времена. Као последица прелома врата десне бутне кости са оштећењем гране исхијалдичног живца (скраћење десне ноге, ограничени покрети у куку, поремећен образац хода), дошло је до умањења општеживотне активности код тужиоца у проценту од 30%, али тужилац је као последицу саобраћајне незгоде претрпео и умањење слуха, претходно такође оштећеног, а умањење које се могло довести у везу са предметним догађајем, довело је до умањења општеживотне активности од 1%. Због наведеног, код тужиоца је у укупном проценту дошло до умањења општеживотне активности од 30,25% .

Због скраћења десне ноге, након срastaња прелома у висини од 2,5 цм и поремећеног хода, код тужиоца је наступило наружење средњег степена, а као

последица повређивања, услед задобијене нарочито тешке телесне повреде са трајним и тешким последицама, код тужиоца је дошло до трпљења страха и то примарног страха у смислу доживљаја непосредне виталне угрожености у трајању од око 2 минута, секундарног страха у смислу забринутости за последице повређивања и исход лечења и то: јаког интензитета од 11. септембра до 12. октобра 2006. године, средњег интензитета од 12. октобра 2006. године до 03. априла 2007. године и лаког интензитета од 03. априла 2007. године до 28. јуна 2007. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у погледу захтева за накнаду нематеријалне штете, на основу одредбе члана 200 Закона о облигационим односима и члана 232 Закона о парничном поступку, закључио да је тужбени захтев тужиоца делимично основан, али превисоко опредељен, па је на име накнаде нематеријалне штете досудио тужиоцу износ од укупно 980.000,00 динара и то износ од 286.000,00 динара за претрпљене физичке болове, износ од 450.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности, износ од 122.000,00 динара за душевне болове због трајне наружености и износ од 122.000,00 динара за претрпљени страх, све са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, почев од дана пресуђења 02.10.2023. године, па до исплате.

Имајући у виду да је тужилац претрпео тешке телесне повреде у наведеној саобраћајној незгоди, због чега код њега постоји умањење општеживотне активности од 30,25% трајно, да је осигураник туженог "Generali osiguranje" возилом у власништву тужене РС, проузроковао наведену саобраћајну незгоду, интензитет и јачину болова, као и претрпљеног страха, степен наружења, те чињеницу да је тужени "Generali osiguranje" у вансудском поступку исплатио тужиоцу износ од 570.000,00 динара дана 18.07.2016. године, првостепени суд је оценио да је правична накнада за претрпљену нематеријалну штету у јулу месецу 2016. године, када је тужени "Generali osiguranje" исплатио штету тужиоцу - једнака и у време пресуђења дана 02.10.2023. године, односно да није било битних одступања у том смислу, те је уврдио да је правичан износ накнаде штете тужиоцу: на име душевних болова због умањења животне активности од 30,25% - 750.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова 400.000,00 динара, на име претрпљеног страха 200.000,00 динара и на име наружености 200.000,00 динара. Након што је урачунао износе који су тужиоцу исплаћени у вансудском поступку, тужиоцу је досуђена накнада штете и то: 450.000,00 динара на име умањења општеживотне активности, 286.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и по 122.000,00 динара на име наружености и на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом, почев од дана пресуђења, па до исплате.

Првостепени суд правилно налази да се висина накнаде штете одређује према ценама у време доношења судске одлуке, а сходно одредби члана 189 став 2 ЗОО-а, али погрешном применом одредбе члана 200 ЗОО-а и 232 ЗПП-а, закључује да је висина правичне накнаде претрпљене штете једнака у време доношења одлуке и у време вансудске исплате тужиоцу у јулу месецу 2016. године.

Одлучујући о висини тужбеног захтева за накнаду нематеријалне штете, првостепени суд је, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, погрешно

применио материјално право и то одредбу члана 200 Закона о облигационим односима.

Наиме, одредбом члана 200 став 1 Закона о облигационим односима, прописано је да за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободе или права личности, смрти блиског лица, као и за страх суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству, а ставом 2 истог члана да ће приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде, суд водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. Полазећи од наведене материјалноправне одредбе, правилно је првостепени суд закључио да тужилац има право на накнаду нематеријалне штете, али је у погледу висине досуђене накнаде нематеријалне штете, погрешно применио материјално право и прениско је одмерио накнаду на име умањења опште животне активности, претрпљених физичких болова, претрпљеног страха и наружености.

Код утврђене чињенице да је тужилац критичном приликом у саобраћајној незгоди, која се догодила дана 11.09.2006. године задобио тешку телесну повреду и то прелом десне бутне кости са оштећењем гране исхијалдичног живца, као и нагњечење коже у десном чеоном прелому, које су за последицу имале укупно умањење животне активности тужиоца опредељено у проценту од стране судских вештака Медицинског факултета Универзитета у Београду од 30,25%, које се огледа у ограничењу покрета у десном куку у оба правца средњег степена и флексије до 90 степени уз очувану екстензију, као и промену обрасца хода у “петлов” и гегајући ход, као последица скраћења ноге за 2,5 цм, а што доводи до поремећног обрасца хода и последицу по општу статику, то је овај суд, применом одредби члана 200 став 1 и 2 ЗОО-а, те одредбе члана 232 ЗПП-а утврдио да би тужиоцу у време вансудске исплате накнаде штете у јулу месецу 2016. године припао правичан износ накнаде штете по наведеном основу од 750.000,00 динара на основу процента умањења животне активности од 30,25%, свих околности случаја, година старости тужиоца (рођен 1951. године) те да би тужиоцу у тренутку пресуђења припадао правичан новчани износ од 1.050.000,00 динара.

Имајући у виду да је исплатом у вансудском поступку за износ од 300.000,00 динара по наведеном основу, тужилац намирен са 40% припадајућег износа, утврдио да би тужиоцу требало досудити преосталих 60% од износа 1.050.000,00 динара, колико би му припадало у време пресуђења, односно износ од 630.000,00 динара, те је имајући у виду да је ставом првим изреке пресуде досуђен износ од 450.000,00 динара, то је овом одлуком преиначен став трећи изреке, тако што је тужиоцу у погледу наведеног вида нематеријалне штете досуђен износ од још 180.000,00 динара преко износа од 450.000,00 динара, досуђеног ставом првим изреке, као и камату на наведени износ од дана пресуђења, па до исплате, применом одредби чланова 154, 155, 178 и 277 ЗОО-а, те је одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Будући да је вештачењем од стране вештака саобраћајне струке првостепени суд правилно утврдио да је саобраћајна незгода настала искључивом кривицом

осигураника туженог “Generali osiguranje”, те да из налаза и мишљења Комисије судских вештака – Судско медицинског одбора Медицинског факултета Универзитета у Београду, произилази да је као последица описаних тешких телесних повреда тужилац трпео физички бол по интензитету и трајању утврђеном првостепеном пресудом, то је овај суд применом одредбе члана 200 став 1 и 2 ЗОО-а, те одредбе члана 232 ЗПП-а, утврдио да би тужиоцу у време вансудске исплате накнаде штете у јулу месецу 2016. године, припао правичан износ накнаде по наведеном основу у висини од 400.000,00 динара, да би му у тренутку пресуђења припадао правичан новчани износ од 500.000,00 динара, те имајући у виду да је у вансудском поступку тужиоцу исплаћен износ по овом основу накнаде нематеријалне штете износ од 114.000,00 динара, на који начин је тужилац намирен са 28% припадајућег износа, утврдио да би тужиоцу требало досудити преосталих 72% према износу правичне новчане накнаде одмереном на дан пресуђења од 500.000,00 динара, односно 360.000,00 динара, те је имајући у виду да је ставом другим побијане пресуде по истом основу тужиоцу досуђена накнада на име претрпљених физичких болова у висини од 286.000,00 динара, то је овај суд, као другостепени, преко износа досуђеног ставом другим побијане пресуде, преиначио став трећи побијане пресуде, тако што је досудио још 74.000,00 динара на име претрпљеног страха са каматом на наведени износ од дана пресуђења до исплате, применом одредби чланова 154, 155, 178 и 277 ЗОО-а, одлучивши као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Код утврђених чињеница да је као последица повређивања у критичном штетном догађају код тужиоца наступило наружење средњег степена, које се огледа у скраћењу десне ноге за 2,5 цм, као и у гегајућем, односно “петловом” ходу, што је утврђено из налаза и мишљења Комисије судских вештака, то је овај суд применом одредби чл.200 став 1 и 2 ЗОО-а и чл.232 ЗПП-а, утврдио да би тужиоцу у моменту вансудске исплате припадао правичан новчани износ по овом основу од 200.000,00 динара, да је исплатом од 178.000,00 динара тужилац намирен у проценту од 39%, те да би му требало досудити преосталих 71% од правичне новчане накнаде за овај вид штете која према оцени овог суда на дан доношења одлуке износи 400.000,00 динара, односно износ од 284.000,00 динара, те је овај суд преко износа досуђеног ставом другим побијане пресуде на име накнаде нематеријалне штете по основу наружења средњег степена од 122.000,00 динара, досудио тужиоцу износ од још 162.000,00 динара, као и камату на наведени износ од дана пресуђења, па до исплате, применом одредби чл.154, 155, 178 и 277 ЗОО-а, одлучивши као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Код чињенице да је тужилац критичном приликом у саобраћајној незгоди која се догодила дана 11.09.2006. године претрпео тешке телесне повреде, а да је као последица утврђених повреда тужилац трпео страх којег је суд правилно утврдио по интензитету и времену трајања на основу налаза и мишљења судских вештака медицинске струке, то је овај суд применом одредби чл.200 став 1 и 2 ЗОО-а и члана 232 ЗПП-а, утврдио да би тужиоцу у време вансудске исплате дана 18.07.2016. године припадао правичан новчани износ за овај вид штете од 200.000,00 динара, а да би му у тренутку пресуђења припадао правичан новчани износ од 450.000,00 динара, те имајући у виду да је у вансудском поступку тужиоцу исплаћен износ од 78.000,00 динара и да је тужилац на тај начин намирен са 39% припадајућег износа, утврдио да тужиоцу треба досудити преосталих 71% припадајућег износа од 450.000,00 динара,

колико би му припадало у време пресуђења, односно износ од 319.500,00 динара, те имајући у виду да је ставом првим побијане пресуде досуђен износ од 122.000,00 динара, то је ставом трећим ове пресуде преиначен одбијајући део захтева, тако што је тужиоцу на име овог вида штете претрпљеног страха досуђен преостали износ правичне новчане накнаде од 197.500,00 динара, као и камата на наведени износ од дана пресуђења, па до исплате, применом одредби чланова 154, 155, 178 и 277 ЗОО-а.

Одлучујући о захтеву за накнаду материјалне штете, првостепени суд је утврдио и то на основу налаза и мишљења судског вештака медицинске струке Кенана Сенохладског, да је због трајно заосталих последица претрпљених и описаних повреда код тужиоца (прелом врата десне бутне кости и тешко трауматско оштећење слуха обострано), било оправдано и неопходно лечење у времену на начин констатован отпусним листама, а у сврху умањења инвалидитета и оспособљавања тужиоца за ход на дужим релацијама са ортопедским помагалима (штакама). На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Милана Мандића, првостепени суд је утврдио да је тужилац претрпео штету услед немогућности обављања послова којима се бавио у време повређивања, а наиме када је тужила стицао приходе прикупљањем и продајом секундарних сировина, те је утврдио да је за тужиоца настала штета због немогућности обављања наведених послова у периоду од октобра 2006. закључно са јануаром 2023. године износ од 9.859.360,47 динара по месечним износима уз обрачунату неплаћену затезну камату од дана доспелости појединачних месечних потраживања до 28.02.2023. године (која није плаћена) и износи укупно 8.058.068,40 динара, што сабрано са износом главног дуга на дан 31.01.2023. године износи 17.917.426,93 динара.

Првостепени суд је утврдио и да будућа рента, почев од 01.02.2023. године, док се не измени неки од параметера за обрачун, године старости и друго, износи 73.273,40 динара, који износ доспева сваког последњег дана у месецу за штету из претходног месеца. Урачунавши извршену уплату од 506.659,00 динара у вансудском поступку од стране туженог “Generali osiguranja” дана 17.11.2016. године, судски вештак је капитализовао ренту од 01.02.2023. године до 10.09.2031. године на износ од 5.359.030,00 динара која доспева 01.03.2023. године. Трошкови лечења обрачунати су од дана 11.09.2006. до 13.08.2007. године, укупно у износу од 286.323,30 динара, које је тужилац платио из личних средстава и то 234.723,30 динара који појединачно по месецима доспева као у табели на име плаћених трошкова Институту “Др Мирослав Зотовић”, 32.300,00 динара који износ доспева на дан 29.06.2007. године на име плаћених трошкова бањи “Селтерс” Младеновац, 13.300,00 динара, који износ доспева на дан 19.01.2007. године, плаћених трошкова бањи “Селтерс” Младеновац 6.000,00 динара који износ доспева 01.11.2006. године и плаћених трошкова санитарских возила три пута по 2.000,00 динара.

На основу налаза и мишљења судског вештака медицинске струке из области медицине рада Светлане Кривокапић од 12.09.2022. године, првостепени суд је утврдио да тужилац, због последица предметног повређивања није способан за послове који захтевају тешко и средње тешко физичко оптерећење и напрезање нефизиолошки положај тела и локомоторног апарата, дуготрајно стајање и ходање, чучање и клечање, ходање уз и низ степенице, ходање по неравном, рад у неповољним микроклиматским и климатских условима (хладно-топло), те да тужилац после повређивања није био

способан за рад који је до тада обављао као сакупљач секундарних сировина, а и трајно је радно неспособан за посао сакупљача секундарних сировина након предметног повређивања. Полазећи од наведеног утврђеног чињеничног стања у погледу претрпљене материјалне штете, првостепени суд је применом одредби чл.195 став 1 и 189 ЗОО-а нашао да тужиоцу припада износ изгубљене зараде за период од октобра 2006. године до дана вештачења у фебруару месецу 2023. године од 9.859.360,47 динара, као и обрачуната камата појединачно за сваки појединачни месечни износ од дана доспелости до дана вештачења у висини од 8.058.068,46 динара, те је суд обавезао тужене да наведене износе исплате као солидарни дужници тужиоцу са каматом од дана вештачења до исплате на износ основног дуга од 9.859.360,47 динара. Првостепени суд је нашао да тужилац неосновано тражи износ капитализиране ренте, као накнаду будуће материјалне штете, која се у случају телесне повреде или нарушености здравља досуђује због зараде коју оштећени не може да остварује, због смањене радне способности, односно због зараде која је изх тог разлога изостала, зато што тужилац није доказао да су испуњени услови за досуђивање капитализиране ренте, предвиђени одредбом чл.188 Закона о облигационим односима, према којем је оштећени овлашћен да захтева одређивање капитализиране ренте, ако дужник не пружи обезбеђење које суд одреди или из озбиљних разлога, како то закон прописује, за које тужилац није пружио доказе да постоје, односно да постоји евентуална бојазан да тужени, као дужници, у будућности неће бити у стању да плаћају штету у виду ренте, већ је само изнео паушалне наводе, те је сходно правилима о терету доказивања и применом одредби чл.7, 192, 228 и 231 ЗПП-а, имајући у виду да је терет доказивања чињеница на које се позива био на тужиоцу, одбио овај тужбени захтев тужиоца у ставу шестом побијане одлуке.

Наведено чињенично стање потпуно и поуздано је утврђено и оно логично и недвосмислено произлази из доказа у списима, које је првостепени суд правилно оценио у смислу одредбе члана 8 ЗПП-а. У жалби нису истицане нове чињенице, нити предложени нови докази у смислу одредбе члана 372 став 1 ЗПП-а.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, у погледу претрпљене материјалне штете, као и одредбе члана 155 и 189 став 1 Закона о облигационим односима, по оцени Апелационог суда, правилан је закључак првостепеног суда да постоји одговорност тужених и за материјалну штету коју је тужилац претрпео из саобраћајне незгоде коју је проузроковао осигураник туженог Акционарског друштва за осигурање "Generali Србија", у власништву тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, а штета коју је тужилац претрпео у виду изгубљене добити, као и у виду трошкова лечења је несумњиво утврђена вештачењем на основу релевантних писаних доказа у висини трошкова рехабилитације, као и у висини добити коју би тужилац остварио да штетног догађаја није било.

Неосновано се наводима жалбе тужиоца указује да је првостепени суд извео неправилан закључак о неоснованости захтева тужиоца за исплату износа капитализиране ренте до 73,5 године живота тужиоца у износу од 2.064.059,27 динара, ставом шестим изреке, ово стога што је првостепени суд правилно применом правила о терету доказивања, утврдио да не постоје посебне околности, односно озбиљни разлози због чега би суд досудио новчану ренту за убудуће у виду једнократне накнаде, јер нема ни индиција да један од дужника овде тужених, као правна лица, могу

престати да постоје и тиме проузроковати евентуалну немогућност наплате месечно одређене новчане ренте за убудуће, због чега постоји оправдана бојазан да један дужник у будућности неће бити у стању да плаћа штету у виду ренте, нити је тужилац доказао нарочите и изузетне потребе тужиоца било здравствене, било економске, нити да постоји изузетна ситуација због које би било потребно утврдити ренту у капитализираном износу.

Неосновано се наводима тужених указује да првостепени суд није извео правилан закључак о непостојању доприноса тужиоца настанку штете, а ово стога што је првостепени суд за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге које у свему прихвата овај суд, као другостепени и ближе не образлаже у смислу одредбе чл.396 став 2 ЗПП-а.

Правилно је, наиме, првостепени суд током поступка утврдио да се осигураник туженог “Generali osiguranje”, односно радник туженог Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, критичном приликом, непосредно пре штетног догађаја кретао непрописно, супротним смером из правца у односу на дозвољени правац кретања возила, да се кретао трамвајском баштицом којом није дозвољен пролаз моторних возила, да се кретао улицом у којој постоји само коловозна трака у супротном смеру кретања од смера којим се кретало возило којим је управљао осигураник туженог “Generali osiguranje”, односно радник туженог Републике Србије, МУП РС, те да је због критичног догађаја оглашен одговорним правноснажном кривичном пресудом суда. Наиме, штетник је критичном приликом управљао возилом којим се кретао делом Карађорђевој улици у смеру који је осим за трамвај забрањен уочљивим саобраћајним знаком из правца Карађорђевој ка Савској улици, делом трамвајске баштице, која је намењена за кретање трамваја из правца улице ка Калемегдану.

Правилно је првостепени суд нашао да не постоји допринос тужиоца, као пешака, за настанак штете у саобраћајној незгоди, имајући у виду да је возач аутомобила, који је остварио контакт са телом овде тужиоца, направио три недопустива пропуста у вожњи који се огледају у томе што је могао благовремено да уочи пешака како се креће ка његовом возилу, те да заустави возило испред места судара, други што се кретао у забрањеном смеру, иако је постојао саобраћајни знак који је био лако уочљив и трећи пропуст што се возач аутомобила кретао трамвајском баштицом, која је искључиво намењена за кретање трамваја и све то у супротном смеру, због чега, како то правилно првостепени суд закључује, пешак, а овде тужилац, није могао да претпостави да се возило туженог креће на описани начин, тј.трамвајском баштицом у супротном смеру, нити је имао обавезу да обрати пажњу на кретање моторних возила, већ само на кретање трамваја, а том приликом је трамвајски саобраћај био у прекиду, због нестанка струје, те пешак када је видео да се трамваји не крећу и када је утврдио своје безбедно прелажење преко дела пута са које стране није ни могуће да дође моторно возило, с обзиром да му је такво кретање забрањено, није могао допринети настанку штете.

Осим тога, правилно је првостепени суд ценио и други разлог због кога је нашао да истакнути приговор подељене одговорности не стоји, који би се огледао у одсуству

сарадње тужиоца са лекарима за време код је био хоспитализован након повреде, имајући у виду да, како правилно првостепени суд закључује, на тужиоцу није била одлука о томе да ли ће бити оперисан, већ је о томе одлуку требало да донесе ординирајући лекар или колегијум лекара, а пошто је пуштен на кућно лечење и рехабилитацију, поступао је у складу са налозима из отпусне листе. Правилно је првостепени суд, супротно наводима жалбе утврдио да не постоји допринос тужиоца настанку штете у обиму у коме је настала, имајући у виду да је правилно првостепеном пресудом утврђено да је тужилац поступао у свему по препорукама лекара, учествовао у препорученим рехабилитацијама и не само које покрива фонд здравственог осигурања, већ и рехабилитацијама које је плаћао из сопствених средстава, а о чему је и пружио доказе током поступка, а како је то правилно и утврдио првостепени суд.

Цењени су и сви други наводи парничних странака, који су истицани у жалбама, али како нису од утицаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари, то нису посебно образлагани, на основу овлашћења из чл.396 став 1 ЗПП-а.

Са свега изложеног, на основу овлашћења из чл.390 ЗПП-а, одлучено је као у ставу првом и другом изреке, а применом одредбе чл.394 тачка 4 ЗПП-а, као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Како тужени нису успели у поступку по жалби, одлучено је као у ставу четвртм изреке, применом одредбе чл.165 у вези са чл.153 ЗПП-а.

Одлука о трошковима из става петог изреке заснована је на примени одредбе чл. 165 ЗПП-а у вези са одредбом чл. 153 и 154 ЗПП-а имајући у виду да је тужилац успео за износ од 630.00,00 у жалбеном поступку, па му, сходно вредности за који је успео припада право на накнаду трошкова састава жалбе састављеној од стране адвоката, у износу од 27.000,00 динара, обрачунато по АТ на дан предузимања радње, док му трошак на име судске таксе није признат јер је правноснажним решењем из става седам изреке пресуде Вишег суда у Београду П 9158/10 од 30.03.2021.године ослобођен плаћања судских такси, као ни састава одговора на жалбу јер не представља нужни издатак тужиоца.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић